

GOTOVOST IN ZVESTOBA KLJUB KRIŽU

Včeraj smo Janeza Henrika srečali v učilnici šole ob oratoriju in pri vajah z deškimi šolskim orkestrom. Vzgojnemu delu se je posvečal predvsem v Birminghamu, kjer je skrbel za šolo z internatom. Ta je dajala temeljito klasično izobrazbo, Newman pa je poskrbel še za dramsko in glasbeno udejstvovanje. Njegovo vzgojno delo in predavanja o poslanstvu univerze so pustila blagodejni pečat na razumevanje vzgoje v Angliji.

Njegova bolečina je bila ta, da je zmogel v svojem katoliškem obdobju narediti tako malo. Bilo je veliko dela in imel je moč za delo, a se je ob vsem prizadevanju veliko njegovih načrtov izjalovilo. Časi so bili hudi. Vero so napadali z vseh strani. Katoliška cerkev v Angliji je doživljala čas rasti, pa tudi čas velikih težav.

Kot glavno nalogo si je zastavil oblikovanje ter vzgojo katoliških vernikov in duhovnikov. Le z boljšo izobrazbo, pogumom in trdno vero bodo kos težavam.

Prvo razočaranje je bil neuspeh v zvezi s katoliško univerzo na Irskem. Zavedal se je, kako zelo je javnost nenaklonjena veri. Cerkev se mora srečati in spoprijeti s svetom, tudi z orožjem sveta. Industrijska revolucija in napredek znanosti in tehnike zahtevajo izobražene verne laike. Brez njih Cerkve ni. Neko njegovo razpravo o laikih so poslali v Rim, češ da je krivoverska. Ni dobil priložnosti, da stvar pojasni

in zagovarja, zato je dobil v Rimu črno piko. Toda njegova poslušnost papežu ni bila nikoli vprašljiva in se ji za nič na svetu ne bi odrekel. Cenil je pokorščino bolj kot mnogi drugi, hotel pa je, da je ta življenjska in pametna.

V šestdesetih letih 19. stoletja se je veliko razpravljalo o papeževi vlogi v Cerkvi in o njegovi oblasti. Italija je bila na poti zedinjenja, ki je prineslo tudi konec papeževe svetne oblasti. Newman je menil, da bi papež povsem lahko shajal brez lastne države. Prepričan je bil, da je nezmotljivost za Cerkev nepogrešljiva. Brez težav je sprejel razglasitev, da je papež nezmotljiv, ko predlaga v verovanje razodete verske resnice.

Nikoli ni obžaloval tega, da je postal katoličan. Bil je prepričan vase, veder in zvest. A njegovo katoliško obdobje ni bilo lahko, ker je bil preroški duh in je prehiteval svoj čas. Marsikaj, kar je zagovarjal, je danes samoumevno, na primer spoštljiv odnos do nekatoliških kristjanov ali dejavna udeležba vernih laikov v življenju in delovanju Cerkve.

Ko je maševal, je svoj križ pridruževal Kristusovemu trpljenju in v tem našel moči za naslednji dan. Njegov recept za svetost je bil preprost: v popolnosti storiti vse, kar je treba storiti določen dan. Nič več in nič manj.

Če si pogledal njegov obraz, se je zdel žalosten in mršav. Skrbi so zarezale vanj globoke brazde. A ta obraz se je hitro spet razvedril in je izžareval globok mir. Čez dan se je vračal v cerkvene klopi in v tihoti ostajal pred Najsvetejšim zakramentom.

Newman je molil z naslednjimi besedami, ki jih je kasneje tudi zapisal:

»Vse življenje sem te prosil, Gospod, da bi na tem svetu ne bil v središču pozornosti, da bi bil odrinjen, in uslišal si me. Naj te še enkrat prosim za to. Gospod, blagoslavljaljaj to, kar pišem. Naj obrodi sad. Naj napravim s tem veliko dobrega. Toda ne daj, da bi zaradi tega prejemal v tem življenju kakršno koli slavo. Tvoja milost naj me uči, kako naj sprejemam zaničevanje in kako naj se prav nič ne menim za to zaničevanje. Gospod, pomagaj mi. Sveti Filip Neri, pomagaj mi. Uči me, kako naj v letih, ki mi še ostanejo, čim bolj živim za tvojo slavo.«

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!